

Не го пекохъ, ни варихъ,
 Пазихъ го да се не смачка
 И подъ нашта пѣстра квачка
 Да го мжти го турихъ.

Оттогава всѣки день
 Имахъ грижа най-голѣма,
 Ала днесъ съмъ изумень —
 Зеръ, яйцето ми го нѣма!

Гледамъ, мисля... Току двѣ,
 Двѣ черупчици видѣхъ,
 А пѣкъ кротичко до тѣхъ
 Малко пиленце кълве.

Всичко има то: оцена,
 Кжса човчица, крилца,
 Малки сивички краченца,
 Жълти мѣхави перца.

И зарадванъ, гордъ си рекохъ:
 Мое пиле имамъ азъ!
 Плѣснахъ ржцѣ и завчасъ
 Къмто него се затекохъ.

Но ей скочи една квачка
 И настрѣхна цѣла тя,
 Докатъ пристѣпя крачка,
 Върху мене налетя.

Я ме всички погледнете,
 Дѣто шѣте — по глава,
 По краката, по ржцѣтъ —
 Квачката ме окълва.

Съ плачъ я питамъ толкозъ пжти:
 „Квачке, свадата защо е?
 „Пиленцето ти измжти,
 „Но яйцето бѣше мое!“